

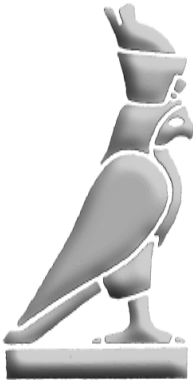
Rosa et Crux

Nro 3, marraskuu 2003, 6 vuosikerta

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

ENTISAJAN TIETOA – NYKYAJAN IHMISIÄ	4
Etsijän todellisuus	16
DHARMA	20
JOITAIN MIETTEITÄ HILJAISUUDESTA	26

© Copyright 2003

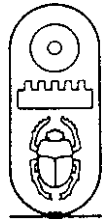
**Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI**

PL 1342, 00101 HELSINKI
Sähköposti: amorc@amorc.fi
Internet: www.amorc.fi

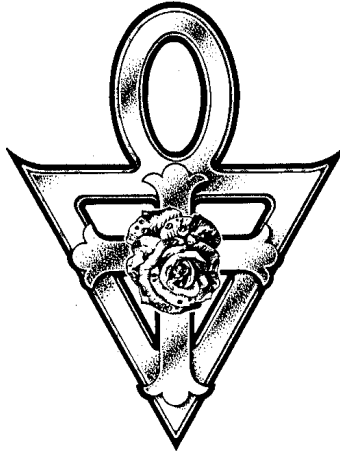
Kaikki oikeudet pidätetään

Kansikuva:
Kaj Kullberg

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa
Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kanta,
jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäseninä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 1342, 00101 HELSINKI

tai kerro osoitteesi puhelinvastaajaamme

03-3753762

tai ota yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Lainaan jälleen Eileen Caddyn kirjasta: Ovi sisimpään marraskuun ensimmäisen päivän ajatuksia.

”Luonnossa ei ole painetta eikä jännitystä. Siemen käy läpi kaikki kehitysvaiheet. Sen ei tarvitse tehdä mitään, ainoastaan sallia kaiken tapahtuvan. Miksi et antaisi itsesi muuttua loistavaksi perhoseksi? Tule ulos kotilostasi, rajoittuneesta tilasta, kuolevaisen mielen rajoituksista ja ihanteista. Kun käärme luo nahkansa, se kiemurtelee hitaasti ulos vanhasta nahastaan ja jättää sen jälkeensä surkastumaan ja hajoamaan alkutekijöihinsä. Rapu luo kasvaessaan kuorensa ja muuttuu suuremmaksi ja kauniimmaksi ravuksi. Lintu napauttaa rikki munan kuoren ja tulee esiin täydellisesti muuttuneena. Se on vapaa, vapaa, vapaa! Nämä tapahtumat odottavat sinuakin. Uusi vapaus, uusi ilo, täysin uusi maailma odottaa avautumistaan sinulle sitten, kun olet valmis jättämään vanhat, rajoittavat tavat, ajatukset ja ihanteet ja olet valmis muuttumaan.”

Eileen Caddy: Ovi sisimpään

ENTISAJAN TIE TOA – NYKYAJAN IHMISLÄ

Frater Benedictus

Tämä on yhteenveto Frater Benedictuksen v. 1994 pitämästä esitelmästä Göteborgin Kapittelin järjestämässä avoimessa kokouksessa.

Monien ihmisten mielestä, toki tiettyllä oikeutuksella, nykytieteellä on ollut käytettävissä kaikki ihmisyouden edistymisen kannalta merkittävä tieto. Sen lisäksi meillä on runsaasti tietoa, jonka avulla ratkaisemme satunnaisia ongelmia ja parannamme puutteita – mikä helpottaa monien jokapäiväistä elämää kuten hoidettaessa sairauksia. Kaikkea sellaista tietoa on tarjolla yhteiskunnan perustamissa oppilaitoksissa, ja nuorilla joilla on haluja opiskella, on arvaamattomat mahdollisuudet tiedon hankintaan.

Ei ole kuitenkaan itsestään selvää, että entisajan tiedolla voi olla arvoa nykyajan ihmiselle. Korostamme usein elämän aineellista puolta. Empiirinen, kokemuksen pohjautuva tiede, ei puutu olemassaolon kysymyksiin. Aineettoman maailman selittämisen

katsotaan kuuluvan uskonnolle. Monille se aiheuttaa kuitenkin tyhjyyden tunteen, mitä eri koulukuntien psykologit, filosofit ja kirjailijat yrittävät täyttää. Teologit lukevat pyhiä kirjoja ja selittävät niiden tekstejä uskoville. Yhteiskunta ylläpitää perinteiden velvoittamana kirkkoja ja muita instituutioita. Lyhyesti sanottuna: elämän koko aineeton puoli kiinnostaa ihmisiä yhtä paljon kuin monia tuhansia vuosia sitten.

Niinpä sellaisilla koulukunnilla, joita meidän Ruusuristin Veljeskuntamme edustaa, on todellinen tehtävä nykyaikana, koska olemme saaneet paljon esoteerista perimätietoa Kreikan ja Egyptin muinaisista temppelikouluista. Esoteerinen-sana tarkoittaa varsinaisesti ”sisäistä”, mutta merkitsee myös piilotettua tai kätkeytyä. Me, Veljeskunnan jäsenet, olemme siksi kätkeytyn tai sisäisen tiedon etsijöitä. Tieto *ei* ole salaista, mutta se saattaa joskus olla vaikeasti saavutettavissa. Se on temppeleissämme, se on sisällytetty opetusmateriaaliimme

ja julkaisuihimme ja se on joskus meissä itessämme. Tätä esoteerisella tarkoitetaan.

Elämän tarkoitus

On joitakin ihmistä aina askarruttaneita olemassaolon kysymyksiä. Mistä tulemme? Miksi olemme täällä? Mihin menemme, kun kuolemme? Kysymyksestä, mikä on elämisen tarkoitus, on julkaistu lukuisia filosofisia selityksiä. Oikea vastaus koostuu kahdesta sanasta: *sielupersonallisuuden kehittyminen*.

Persoonallisuuden kehittymistä voidaan tarkastella suppeasti tai laajasti.

Suppeasti tarkasteltaessa on kyse *yhdestä* elämästä, nykyisestä elämästämme ja se koskee kaikkia ihmisiä. Siinä on kyse ”elämässä onnistumisesta”, etenemisestä palkkaluokissa ja yhteiskunnan asteikossa. On myös kyse itsensä toteuttamisesta, ts. on tuotava näkyviin omat toivomukset ja pyrkimykset sekä mahdollisuuksien mukaan saatava jotain pysyvää aikaan ja savuttaa hyvä maine. Näistä muodostuvat ne varsinaiset vallinnat, joihin myös yhteiskunnan edistyminen perustuu.

Laaja näkökulma käsittää siimpämme, monien inkarnaatioiden, uudelleensyntymien, kautta kehittyvän *sielupersonallisuutemme*, ja se myös koskee kaikkia ihmisiä. Koska monet eivät voi kuitenkaan hyväksyä ajatusta uudelleen syntymästä, heitä kiinnostaa ainoastaan suppea näkökulma. Erikoisesti syvästi uskonnolliset ihmiset osoittautuvat usein pitävän itsepäisesti kiinni sellaisesta käsityksestä, että tämä elämä on ainut ja kaikki muu on harhaoppia. Sen lisäksi he usein sotkevat käsitteet uudelleensyntymä (inkarnaatio) ja sielunvaellus. Sielunvaelluksella tarkoitetaan uskoa siihen, että turmeltuneet sielut palaavat takaisin eläimen hahmossa. Se on sivumennen sanottuna todella pakkannallista harhaoppia ja jolla on todennäköisesti sama perusta kuin kristinuskon helvetinopilla. Kaikissa uskonnoissa papit, kuten myös joidenkin poliittisten puolueiden johtajat, haluavat mielellään säilyttää valtansa kannattajiinsa nähden.

Me, etsijät ja Ruusuristi Veljeskunnan jäsenet, olemme osittain opetukseemme pohjautuen ja osittain mietiskelyä, logiikkaa ja

tervettä järkeä soveltaen tulleet syvästi vakuuttuneiksi uudelleensyntymän välttämättömydestä ja karman laista. Karma on laki kylvämisestä ja sadonkorjuusta, ei kostosta ja palkkiosta. Karma on kehityksen työväline. Se huolehtii siitä, että saamme osaksemme seuraamukset kaikista aikaisimmista, niin hyvistä kuin huonoista, toiminnoistamme sellaisena ajankohtana ja sellaisissa olosuhteissa, mikä suo meille parhaat mahdollisuudet henkilökohtaiseen kehittymiseen.

Jotkut ovat epäilemättä sitä mieltä, että heidän saamansa elinolosuhteet ovat niin kurjat, ettei heillä ole ollut pienintäkään mahdollisuutta kehittymiseen. Silloin tällä väittämällä ei olisi paljoa merkitystä.

Kyse ei kuitenkaan ole siitä, *mitä* me koemme ja *mitkä* elinolosuhteet olemme saaneet, vaan henkilökohtaisen kehittymisen kannalta on tärkeää, *kuinka* reagoimme kokemaamme. Niinpä jokainen vastoinkäyminen, mikä aktivoi sisäisen puolustuskyvyn ja saa meidät toimimaan rakentavasti vastoinkäymisen kääntä-

miseksi eduksemme, kehittää sielupersonallisuutta. Sairaudella, surulla ja kärsimyksillä on jalostava vaikutus sielupersonallisuuteen, koska ne saavat meidät miettimään elämän ehtoja ja kääntävät huomiomme kärsiviin ihmisiin auttaaksemme ja tukeaksemme heitä. Lopulta onni, myötäkäymiset ja rikkaus vaikuttavat positiivisesti sielupersonallisuuden kehittymiseen, kunhan tiedostamme vastuun, joka sisältyy saamiimme siunauksiin ja jaamme saamastamme myös ympärillemme. Meidän tulee ymmärtää, ettemme omista mitään, vaan meillä on ainoastaan käyttöoikeus siihen, mitä kosminen on meille lainannut. Ymmärtäkäämme, ettei rikkaus tarkoita välttämättä samaa kuin raha, osakkeet, kulta, maat ja mannut, vaan kyse voi olla yhtä hyvin taiteellisesta lahjakkuudesta, erikoinen tieto-taito, osaaminen tai jotain vastaavaa, mitä ei suoranaisesti voida arvioida rahassa.

Joillakin ihmisillä on poliittista tai taloudellista valtaa. Niin vallanpitäjien kuin myös maapallon väestön lukumäärä kasvaa jatkuvasti. Tulevina aikoina tarvitaan lisää vallanpitäjiä, koska väestö-

määrä näyttää moninkertaistuvan. Ilmeisestikin ”Kosmisella Älyllä”, joka ohjaa kehitystä, täytyy olla keinot tulevien vallanpitäjien valitsemiseksi. Vallalla sinänsä on itsessään taipumus turmella vallankäyttäjää - siinä on sen koettelemus. Vallan tuomat edut saattavat väärin käytettyinä viivyttää persoonallisuuden kehittymistä.

Tietoisuus ja persoonallisuus

Harmailta muinaisajoilta lähtien, aina meidän aikaamme asti, kaikki esoteeriset koulukunnat filosofit ja kirjailijat ovat yksimielisesti selittäneet, että ihminen on alkuperältään ja olemukseltaan jumalallinen. He ovat sanoneet sen eri tavoin, jotta heidän aikalaisensa käsittäisivät edes jonkin verran ikuisista totuuksista. Jumaluus muodostuu siitä, että jokaisen elävän olennon sisimmässä on jumalainen kipinä, tai pieni osa maailman sielua, Jumalan sielua. Tämä maailman sielu täyttää maailmakaikkeuden, ja mielestämme sillä on muutama selvästi erotettavissa oleva tarkoitus sekä lukemattomia, potentiaalisia ominaisuuksia. Veljeskuntamme opetuksessa tämä

selvitetään erittäin hyvin diagrammien ja tekstin avulla. Tämä opetus on kuitenkin luottamuksellista. Opetuksemme on kuitenkin hyvin yhdenpitävä Pythagoras-koulukunnan kanssa, jonka oppien mukaan maailman sielulla on kolme, aina samanaikaisesti esiintyvää ominaisuutta, nimittäin aine, tietoisuus ja liike.

Aine-näkökantaa vastaa Veljeskuntamme opetuksessa henkienergia, värähtelevä energia, minkä tiheyttä miä kaikki aineelliset ilmentymät ovat. Tietoisuus-näkökanta on yksiselitteinen. Liikettä taas vastaa Veljeskuntamme opetuksessa elinvoima.

Meidän mielestämme, kuten myös kaikkien muiden esoteeristen koulukuntien mukaan, sielun ydin ei tule mistään kaukaa ja tunkeudu johonkin jo olemassa olevaan, vaan se muodostaa edellytyksen ja perustan kaikelle, mitä on maailmankaikkeudessa, olipa se näkyvää tai näkymätöntä. Kaikkien etsijöiden ja muiden asiasta kiinnostuneiden tulee sisällyttää tämä ajatuksiinsa, sillä muuten syntyy vaikeuksia ymmärtää oikein esoteeristen julkaisujen ja luentojen sisältöä.

Siellä missä on Sielu, on tietoisuutta, mutta hyvin vaihtelevilla aktiiviteettitasoilla. On vaikea löytää minkään tason tietoisuutta kivenjärkäleestä, mutta kasveissa voimme aavistaa orastavan tietoisuuden ilmaisuja. Siksi muinaisaikojen viisaat sanoivat: "Tietoisuus nukkuu kivessä, uinuu kasvissa, herää eläimessä ja kehittyy ihmisessä." Siellä missä on tietoisuutta, on myös muisti, koska muisti on yksi tietoisuuden ominaisuuksista. On monta erilaista tietoisuutta ja kullakin on oma muistinsa. On siis yhtä monenlaista muistia, kuin on tietoisuutta. (Tämä on esoteerista tietoa. Tämä on hyvä liittää osaksi sitä muistia, jonka juuri olette aktivoineet.)

Palaamme meidän kaikkien sisimmässä olevaan sielun osaan tai jumalkipinään. Se muodostaa sielupersonallisuutemme persoonattoman osan. Tämä ei ole sanaleikkiä, vaan yritys selittää loogisella tavalla mistä persoonallisuus muodostuu. Tämä kipinä on ikuisesti kosketuksessa jumaluuteen, koska se on osa itse jumalolemusta. Sen ympärille muodostuu sisäinen persoonallisuus monien uudel-

leensyntymien, inkarnaatioiden kautta samantapaisesti, kuin puun vuosirenkaat puun näkyvämmän keskuksen ympärille. Tällä sisäisellä persoonallisuudella on oma tietoisuus ja oma muisti, mihin osa (ei kuitenkaan kaikkia) fyysisen elämän kokemuksista taltioidaan. Näin syntyy identiteetti.

Me etsijät, jotka luemme mielellämme metafyyisistä kirjallisuutta (aikaisempi nimitys okkultti kirjallisuus), olemme varmaan kaikki lukeneet, että ihminen on joskus pudonnut tai syösty jumalaisesta olemassaolosta alas fyysisen elämän kurjuuteen ymmärrettävästikin rankaisuna jostakin. Tätä kertomusta on lähes aina pidetty samana kuin Raamatun kertomusta syntiin lankeamisesta. Tässä on kuitenkin kysymys kahdesta eri kertomuksesta. Raamatun syntiin lankeaminen seksuaalisine vihjauksineen viitanee siirtymiseen eläinkunnasta ihmiskuntaan. Mehän tiedämme, että eläimet parittelevat ilman häpeän tunnetta, kun kohtaavat sopivan partnerin sopivana ajan kohtana.

Putoaminen jumalvaltakunnasta alas materiaaliseen maailmaan oli välttämättömyys, mitä maailmankaikkeuden johtava ajatus kehittymisestä edellytti. Ikuisessa paratiisimaisessa olotilassa ei tapahdu kehitystä. Peruste maailmankaikkeuden olemassaololle on kehittyminen. Edellytys kaikelle kehittymiselle on käytännön kokemusten hankkiminen. Ihmisen suhteen on kyse fyysisestä maailmasta toiminta-alueena. Saattaa olla muita valtakuntia, joissa muut lajit kehittyvät.

On myös olemassa runollisia taruja luonnonhengistä, mutta ”niistä meillä ei ole tietoa”.

Meidän tehtävämme ihmisinä on pyrkiä ilmaisemaan fyysisessä ympäristössämme niitä korkeampien arvojen viestejä, jotka kumpuavat jumalallisesta sisäisestä keskuksestamme. Siellä ne ovat ajatuksina tai ihanteina, käsityksinä siitä, mitä on täydellinen rakkaus tai hyvyys ja käsityksenä myös siitä, mitä on luovuus, pitkälle kehittynyt luova kyky, rakentava kaukonäköisyys ja monet lukemattomat muut ominaisuudet, joita ihmiskunta tarvitsee edistyäkseen. Sisäinen

Mestariimme vaatii meitä olemaan tarkkaavaisia havaitaksemme kaikki sellaiset jumalperäiset impulssit.

Olemme nyt puhuneet sisäisestä sielupersonallisuudesta, mutta kullakin on myös ulkoinen persoonallisuus, yksilöllisyys, jonka näemme katsoessamme peiliin. Sitä voisi lähinnä kuvata heijastumaksi, tai todellisen sisäisen persoonallisuuden ilmentymäksi, mikä nyt, uudesti syntyneenä on sopeutunut näihin olosuhteisiin ja tähän aikaan. Sillä on sellainen tietoisuuden taso, mikä useimmiten vastaa, ei kuitenkaan aina, sitä tasoa, minkä sielupersonallisuutemme on saavuttanut lukuisten jällensyntymien kautta. Älykkyys on yksi tietoisuuden toimintamuoto. Toisaalta, kuinka usein näemmekään selkeästä, että keskinkertaisen lahjakkaalta tuntuva henkilö osoittautuu todelliseksi lahjakkuudeksi musiikin, taiteen tai jollain muulla poikkeavalla alalla. Tämä lahjakkuus ylittää todella kaiken, mitä olisimme muuten osanneet odottaa kyseiseltä henkilöltä. Niin voi olla, mutta... Seuraavassa inkarnaatiossa sama sielupersonallisuus on ehkä huippuäly-

käs henkilö, muttei omaa mitään erikoislahjakkuuksia. Tiedämme karmasta liian vähän.

Sovimme aikaisemmin, että kullakin tietoisuuden lajilla on oma muistinsa. Siispä ulkoisella objektiivisella tietoisuudella on muisti, joka varastoi kaiken sen tiedon, mitä tarvitsemme jokapäiväisestä elämästä selviämiseen. Se ei kuitenkaan varastoi kaikkea, mitä objektiiviset aistit rekisteröivät. Tietynlainen suodatin karsii pois kaikki sellaiset vaikutteet, joille ei ole käyttöä. (Olemme ”kuuroja” paljolle sellaiselle, mikä ei koske tai kiinnosta meitä. Hyvä niin.) Tietoisuuden eri tasoilla on useita sellaisia suodattimia. Lopulta sielupersoonallisuuden muistiin varastoituu sellaisia vaikutteita voimakkaista elämän kokemuksista, jotka auttavat nostamaan tai ainakin muuttamaan sielupersoonallisuuden tietoisuuden tasoa. Tämä osaltaan selittää sitä, ettei ole niin tärkeää millaiseksi elämämme muotoutuu ja mitä koemme, kuin se, *miten reagoimme* vastoin- tai myötäkäymiisiin, onneen tai pettymyksiin, suuruun tai kärsimyksiin. Korjaamme satoa sen mukaan, mitä olemme joskus kylväneet mutta ei sa-

maa, mitä kylvimme, vaan kerran kylvämämme hedelmiä tai tuloksia. Tätä kutsumme karmaksi. Toistan kuitenkin: karma ei ole kosta tai palkitsemista. Karma on kehityksen työväline, joka huolehtii siitä, että saamme sadoksemme kaiken kylvämämme sellaisina ajankohtina ja sellaisissa olosuhteissa, mikä antaa meille parhaat mahdollisuudet henkilökohtaiseen kehittymiseen. Maailmankaikkeuden kantava ajatus ja periaate on kehittymisen.

Meillä ei ole omia, toisistaan erillään olevia sieluja, sillä sielun ydin tai jumalkipinä meissä kussakin on samanlainen. Meidän ei tule pitää sielua pysyvänä, niin kuin persoonallisuutta, vaan pikemminkin sähkövirtana, mikä saa lukuisat lamput valaisemaan ja kodinkoneet toimimaan. Me olemme niitä koneita ja lamppeja. Koneet saattavat kulua tai vioittua, lamput mennä rikki, mutta sähkövirta on ja pysyy samana.

Koska meillä ei ole omia sieluja, ei meillä myöskään ole omia, henkilökohtaisia ja toisistaan erillään olevia tietoisuuksia, sillä tietoisuus on yksi sielun ulottuvuuk-

sista. Tätä voidaan kuvata niin, että kullakin *on käytössään* niin suuri osa maailmankaikkeuden tietoisuudesta kuin hänen sielupersonallisuutensa kehitystaso sallii. Tämä on todennäköisesti pohjana sille, mitä kutsumme käsitteeksi E.S.P., Extra Sensory Perception, ts. aisteista riippumaton havaintokyky. Meille jaetuilla tietoisuusalueilla ei ole tarkkoja rajoja ja ne saattavat ulottua eri suuntiin kuin sormet talouskäsi-neessä. Tämän seurausta on myös se, että ”samalla aaltopituudella” olevat ihmiset voivat usein kommunikoida ilman sanoja. Lopulta tietoisuuden tarkastelu tältä kannalta antaa selityksen sille, että voimme kommunikoida rakkaimpien kotieläintemme kuten kissojen ja koirien kanssa. Ne ovat pieniä persoonallisuuksia ja todennäköisesti tulevat kehittymään ihmisiksi sitten, kun planeettojen historiassa alkaa uusi luku.

Etsijät

Etsijöitä on aina ollut. On ollut ihmisiä, jotka eivät ole tyytyväisiä suurten uskontojen tekemisiin ja julistuksiin, tai jotka etsivät totuutta tavanomaisen maailmankuvan

takaa. Muinaisessa Egyptissä ja Kreikassa oli tempeleitä ja mysteerikouluja, joihin saattoi päästä opiskelemaan läpäisemällä tietyt tutkinnot. Ne olivat samanaikaisesti uskonnollisia keskuksia ja yliopistoja. Näissä kouluissa opetettiin kertomusten taakse kätkeytyviä totuuksia jumalista, elämästä, kuolemasta ja jälleensyntymästä, maailmankaikkeuden todellisesta luonteesta ja luonnon ikuisesta kiertokulusta käsittäen myös ihmisen, makro- ja mikrokosmoksen.

Etsimistä ei nykyaikana yhdistetä hengenvaraan tai henkilön itsensä riskeeraamiseen. Meillä Pohjoismaissa ei voi joutua vankilaan tai epäilyksen alaiseksi poikkeavien asioiden harrastamisen vuoksi. Toisaalta, miten uusi etsijä pystyy valintatilanteessa perehtymään suureen ja laadultaan vaihtelevaan valikoimaan? Meillä on liiankin monia omalaatuisia liikkeitä ja ryhmitymiä, joita kirkko hieman halveksien kutsuu ”yksityiseksi uskonnollisuudeksi.”

Metafyysisessä ”metsikössä” voi olla vaikea löytää perille. Tässä uudelle etsijälle pari hyvää neuvoa, jotka ovat jonkun mieles-

tä ehkä viisastelua, mutta yleensä tarvitaan vähän tavallista järkeäkin.

Ensinnäkin: Kiinnostuksesi kohteena olevalla ryhmällä, onpa kyseessä veljeskunta tai löyhempi ryhmittymä, on leimansa. Se muodostuu siitä, mitä sanotaan ja julkaistaan, ja minkälaista toimintaa on. Kuuntele, arvioi niitä ja sen jälkeen kuuntele itseäsi, omaa sisäistä ääntäsi. Jos ne ovat keskenään harmoniassa, voit liittyä heihin. Musiikillisena vertauksena ei tarvitse välttämättä soittaa yhtä, samaa nuottia toisten kanssa vaan harmonista sointua kuten esim. A ja F pianolla soitettuna.

Toiseksi: Sanotun, julkaisujen ja toiminnan täytyy ehdottomasti seurata logiikkaa ja tervettä järkeä. Tässä on kyse *sinun* terveestä järjestäsi, eikä suinkaan jonkun johtajan tai gurun.

Kolmanneksi: Ryhmän tulee olla sosiaalisesti hyväksyttävä. Poikkeava pukeutuminen tai käyttäytyminen johtaa ristiriitaan ympäristön kanssa ja se on ajan hukkaa.

Etsijä ei vain lue ja opettele ulkoa ennalta omaksuttuja ajatuksia, vaan tekee myös mitä suurommassa määrin työtä kehittääkseen itseään, mietiskellen ja meditoiden ja tulemalla näin mukaan samanhenkisten veljien ja sisarten muodostamaan maailmanlaajuiseen sisarusparveen, veljeskuntaan. Meidän Ruusuristin Veljeskuntamme on tällainen samanhenkisten järjestö. Tosin on monia, monia etsijöitä, jotka eivät ole koskaan kuulleet puhuttavankaan Veljeskunnastamme. He tuntevat kuitenkin olevansa osa maailmanlaajuista ihmisverkostoa, jossa kaikilla on samat pyrkimykset, sama arvomaailma ja joille usko vakiintuneisiin uskon- ja opinkappaleisiin ei ole itsestäänselvyys, vaan kaikilla on sama tahto saada itse etsiä vastauksia ikuisiin kysymyksiin.

Sellainen tunne ei ole toiveajateltua tai mielikuvitusta. Rehellinen etsijä on selkeästi virittäytynyt tietuille suuren kosmisen tietouden aaltopituuksille ja saa vastauksen harmonisina värähtelyinä, jotka etsijä sisimmissään muuttaa jonkinlaiseksi viesteiksi. Samalla tavalla kuin arkielämässä syntyy

monta erilaista ryhmätietoisuutta, esim. perheessä, työpaikalla, urheiluseurassa jne., syntyy myös etsijöiden kesken eräänlainen yhteinen tietoisuus, yhteiskuuluvaisuuden tunne. Riippumatta arkielämästä, tärkeät ja kiinnostavat asiat yhdistävät.

Etsijän ei tarvitse olla missään jäsenrekisterissä. Esoteerista tietoa on poimittavissa monesta lähteestä. On myös kirjallisuutta, mitä voi itse hankkia. Vahinko vain, että hankittu tieto saattaa usein olla ristiriitaista, koska eri ryhmittymät ja koulukunnat tulkitsevat perittyä tietoa eri tavoin. Myös ulkoisiin muodollisuuksiin saataan kiinnittää liikaa huomiota. Länsimainen jooga on esimerkiksi keskittynyt liikaa kehon harjoituksille. Jokaisen etsintään vakavasti suhtautuvan kohdalle tulee päivä, jolloin tuntuu siltä, että ajatuksiinkin tarvitaan järjestystä ja järjestelmällisyyttä. On vaikeaa aivan yksin päästä tuloksiin kohtuullisessa ajassa sillä siihen tarvitaan yksinkertaisesti opastusta. AMORCin jäsenenä on käytettävissä perusteellisen

harkinnan tuloksena syntynyt koulutusjärjestelmä ja myös eräänlainen opinto-ohjaus.

Useimpien esoteeristen julkaisujen kirjoittajien mielestä, runollisesti ilmaisten, ”etsijän polulla aloittavien” suurena päämääränä on saavuttaa kosminen tietoisuus tai valaistuminen. Usein esitetään, että valaistuminen on kosmisen tietouden korkein taso. Näin on myös Veljeskuntamme julkaisuissa. Se johtaa toisaalta oletukseen, että on myös alempia tasoja. Meistä kaikista ei voi tulla pyhimyksiä ja mystikoita, mutta me kaikki voimme pyrkiä kehittämään henkistä tietoisuutta. Tavoittelemallamme henkisytydellä ei ole mitään tekemistä uskonnollisuuden ja hurskauden kanssa, vaan saamme oikeastaan varmuuden siitä, että meidän henkilökohtaiselle kehitymiselle on ratkaisevan tärkeää päästä kosketukseen oman näkymättömän keskuksemme kanssa. Perustamme olemassaolomme laajaan perspektiiviin, joten on selvää, että persoonallisuuden kehittämisessä on kyse *tietoisuuden* kykyjen kehittämisestä eikä vain ulkoisen ruumiin kyvyistä.

Todellisuudessa etsimme usein tietämättämme yhteyttä sisäiseen

Minään, näkymättömään keskukseen. Se on jatkuvassa yhteydessä Maailman Sieluksi kutsumaamme, korkeimpaan jumalalliseen valoon. Siinä jumaluudella, mistä sinänsä emme koskaan pysty luomaan oikeaa mielikuvaa, on kaikki sellaiset ominaisuudet, mitä maailmankaikkeus tarvitsee kehittyäkseen. On kyse kaikessa suhteessa täydellisimmistä ylevistä ajatuksista ja kehitysmahdollisuuksista;. Niitä

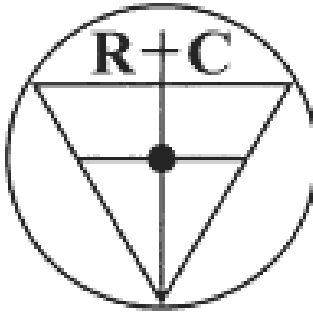
ovat täydellinen rakkaus ja hyvyys, täydellinen rakentava luovuus, täydellinen ideoitten soveltaminen fyysiseen maailmaamme. Kaikki tämä on sisällämme näkymättömässä keskuksessamme, jumalkipinässä. Se on kaikessa elävässä. Yhteys jumalaiseen sisäiseen minään on siksi henkilökohtaisen kehittymisemme kannalta korvaamattoman arvokasta. Kaikki etsijäryhmittä, joissa harjoitetaan meditointia, tietävät tämän.

Sielunlähteenne syvimät vesisuonet kohoavat sisäisestä velvoitteesta ylöspäin ja hakeutuvat solisten kohti merta; mittaamattomien syvyyksienne aarteet tulevat paljastumaan. Alkää kuitenkin punnitko tuntemattomia aarteitanne vaa'alla alkääkö yrittää selvittää luotaamalla tietonne syvyyttä Sillä sisimpänne on meri, mittaamaton ja rajaton.

Kahlil Gibran

- [Etusivu](#)
- [Historiaa](#)
- [Sisään tuloaineistot](#)
- [AMORC:n fil...](#)
- [Meidän AMORC...](#)
- [Opetus](#)
- [Rakennus ja...](#)
- [Näin siunata...](#)

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?
Käyso kotisivujamme!
<http://www.amorc.fi>

Etsijän todellisuus

Irving Söderlund, Rosenkorset 3/1993

Vakava etsijä on henkilö, jolla useimmiten on monenlaisia ajatuksia elämästä ja luonnosta, ajatuksia, joita suuri osa ihmisistä ei tavallisesti lainkaan tule ajatelleeksi.

Hänen etsintänsä on vähitellen tuonut hänelle selvyuden kokonaisuudesta ja kaikkien asioiden todellisesta yhteenkuuluvuudesta. Elämä ja luonto voidaan helposti jakaa henkiseen eli sisäiseen ja psyykkiseen sekä aineelliseen eli ulkoiseen ja fyysiseen osaan. Kuten kaikessa, on myös aineessa kaksinaisuus. Luonnossa havaitsemme aineellisen, mutta elämänvoima on siinä myös. Elämänvoima on voima, joka kerran mahdollisti ihmisen luomisen.

Meillä on tänään kasvava tietoisuus ihmisen vahingollisista toimista luonnossa, jotka eivät saa enää jatkua. Tämä tietoisuus on kasvanut voimakkaaksi tiettyissä osissa maailmaa, mutta on pelottavan alhainen maapallom-

me väkirikkaimmissa osissa. Mutta niilläkään, jotka ovat haavattuneet "ympäristötietoisiksi" ei ole mystikon kokonaisnäkemystä asioitten järjestyksestä. Me hallitsemme ja ohjaamme ja järjestelemme luontoa uudelleen omien toivomustemme mukaan. Emme oivalla, että olemassaolomme perusta, luonto itse, voi elää edelleen vain omilla ehdoillaan ja edellytyksillään. Me olemme osa luontoa. Me olemme vain pieni osa, vaikkakin me osaamme aiheuttaa suuria vahinkoja. Luonto voi elää meidän jälkeemmekin, mutta me emme voi elää ilman luontoa. Luonnolla on sisäinen elävä puoli, jonka kanssa meidän pitää oppia "kommunikoimaan" saavuttaaksemme oikea ymmärryksen olemassaolon jatkumisesta ja tulevaisuudesta.

Etsijä kohtaa juuri tämän todellisuuden. Tämä erottaa hänet niistä, jotka ovat kiitettävästi huolissaan likaantuvasta vedestä ja

happamoituvista metsistä. Luonninlaki toimii niin ulkonaisessa puolessa kuin myös sisäisessä. Mystikko ymmärtää, että on olemassa sekä sisäinen että myös ulkoinen miljöö. Hän ymmärtää, että ulkoinen on ensi kädessä seurausta ihmisen sisäisestä miljööstä. On lukemattomia ihmisiä, jotka ovat vilpittömästi huolissaan likaantuvasta maailmastamme, mutta jotka eivät milloinkaan näe kokonaisuutta, johon kuuluu myös "sisäinen miljöömme". On myös runsaasti uskontoa tai filosofiaa vakavasti tutkivia ihmisiä, jotka eivät kykene hahmottamaan kokonaisuutta, koska he kiinnittävät huomionsa vain henkiseen maailmaan.

Ei ole toki oikein väittää, että todellinen mystikko tuntisi kokonaisuuden. Se tarkoittaisi, että hän tuntisi Jumalan. Se tuskin pitäisi paikkaansa. Mystikko on matkalla kohti tuollaista kaikenkattavaa kokonaisuivallusta. Me etsimme koko ajan yhä korkeampaa ja syvämpää merkitystä elämälle, mutta kompuroimme lapsen tavoin horjuvin askelin eteenpäin

tällä teillä. Hyvin usein kadotamme rohkeutemme ja meistä tuntuu, ettemme löydä niitä vastauksia, joita etsimme.

Elämä on ponnistelua sekä ulkoisella että sisäisellä tasolla. Meillä ihmisillä on usein luonnon totuudet käytettävissämme ja vastaus ongelmaamme käden ulottuvilla. Emme huomaa sitä, koska emme ymmärrä sen merkitystä osana kokonaisuutta. Toimimme samalla tavoin myös sisäisellä eli henkisellä tasolla. Keräta toisensa jälkeen seisomme avoimien henkisten porttien edessä ymmärtämättä, että meidän juuri silloin tulisi ottaa askel eteenpäin kehityksessämme ja astua sisään uuteen fantastiseen ymmärrykseen kokonaisuudesta. Jäämme paikallemme, ikään kuin olisimme sokeita. Pahinta on, jos emme edes halua tulla näkeviksi.

Usein on selityksenä liian vähäinen toimeliaisuus. Tosin muitakin selityksiä on. Aineellisella tasolla toimeliaisuus ilmenee siten, että me lisäämme työpanostamme jollain tavalla, täy-

sin fyysisesti. Sisäisellä tasolla ovat kyseessä tunteet. Ulkoisella tasolla hallitsee puhdas järki, sisäisellä tasolla "ajattelee" ihmisrakkauden symboli, sydän.

Ottakaamme yksi esimerkki selvittämään sisäisen toimeliaisuuden välinettä. Kuvittele tilanetta, jossa huomaamme lähimmäisten joutuneen hengenvaarallisen tilanteeseen. Näemme, kuinka hän taistelee päästäkseen tilanteen hallintaan. Minuutit kuluvat, eikä ole mitään puhtaasti fyysistä, mitä voisimme tehdä hänen hyväkseen. Voimameko olla vain avuttomia katselijoita, vai mitä meidän tulisi tehdä? Aivan automaattisesti kehitämme eräänlaisen adrenaliinihuipun toivoessamme voivamme antaa mentaalista apua. Emme saa aikaan prosessia tietoisesti vaan se tapahtuu vaistonvaraisesti. Kohotamme sisäisen toimeliaisuutemme korkeuksiin, joihin emme ole aavistaneet itselämme olevan kykyjä. Jos onnistuisimme sisäisessä etsinnässämme samalla tavoin saamaan liikkeelle vain osan edellä kuvatusta toimeliaisuudesta,

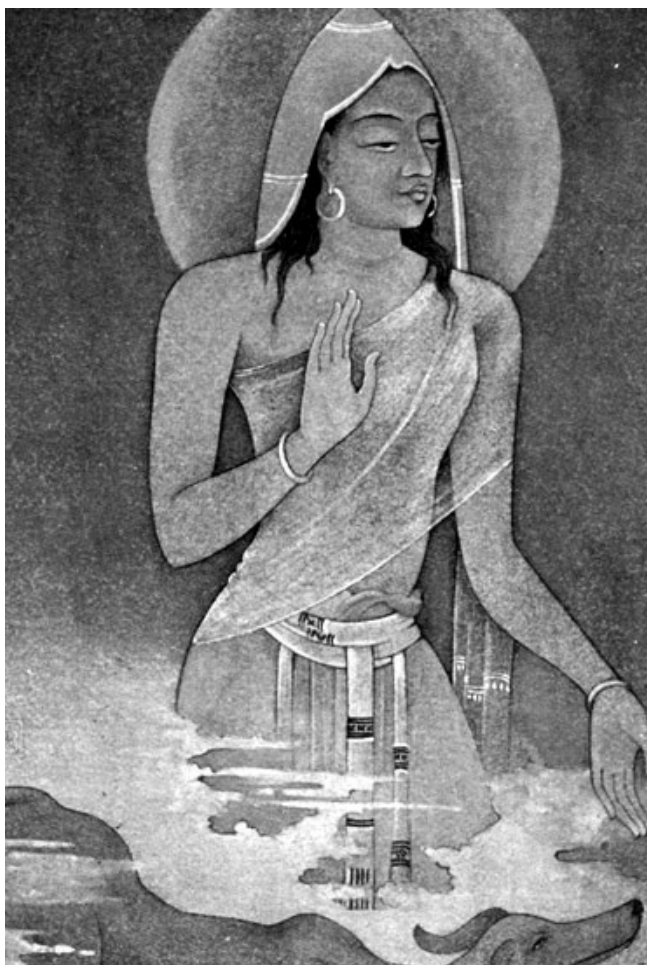
muuttaisi meidän sisäinen työskentelyämme välittömästi luonnetaan. Me löytäisimme henkisiä portteja ja teitä, jotka ovat aina olleet olemassa. Emme ole havainneet niitä, koska olemme olleet kyvyttömiä nostamaan toimeliaisuuttamme. Tämän ei pidä vaikuttaa masentavasti niihin, jotka luulevat epäonnistuneensa, vaan se on lupaus mahdollisuudesta, joka kaikesta huolimatta on olemassa.

Koska vetovoiman ja työntövoiman laki vaikuttaa kaikilla tasoilla, vaikuttaa se myös tällä sisäisellä tasolla. Kun puhumme luonnosta, voimme yhtä hyvin puhua metsästä, joka on sen osa. Tunnetta kaikki sananparren: "Metsä vastaa niin kuin sinne huuetaan." Tämä pätee myös "henkiseen metsään". Jos me sisäisessä työssämme manifestoimme jotain, saamme vastauksen. Kaiku kantaa aina takaisin meille enemmän tai vähemmän saman luontoisena sen, minkä olemme lähettäneet.

Tässä osa niistä ajatuksista, joita etsijän pitää huomioida

vaelluksellaan siinä luonnossa, mistä hän on osa. Samat asiat koskevat vaellusta ulkoisessa miljöössä ja vaellusta henkisesä maailmassa eli sisäisessä miljöössä. Sisäinen, henkinen maailma, huolimatta materiaalisen

välttämättömyydestä, on todellinen kotipaikkamme ja juuri sieltä pitäisi ihmiskunnan nyt yrittää löytää ymmärrys kokonaisuudesta. Avain tähän on lähimmäisenrakkaus. Se on yleisavain kaikkiin portteihin.

DHARMA

Fr Benedictus, Rosenkorset 3 / 1992

Sana DHARMA on sanskriittia ja se esiintyy usein Vedateksteissä. Tarkkaan käännettynä se tarkoittaa lakia, mutta tulkitaan usein myös velvollisuudeksi. Muut tulkinnat ovat: päättäväisyys, päämäärätietoisuus ja kohtalo. Englanninkielessä sana käännetään usein kohtaloksi. Erään okkulttisen sanakirjan mukaan dharma tarkoittaa ihmisen velvollisuutta edistää kehitystä niin paljon kuin se nykyisellä sivistyksen tasollamme on mahdollista.

Tämä määritelmä täsmää

esoteerisen väittämän kanssa, jonka mukaan elämän tarkoitus on persoonallisuuden kehitys ja päämääränä on tietoisuuden kehitys. Arviomme mukaan vain ihmisen voi tietoisesti pyrkiä kehittymään. Jos dharma kuitenkin tarkoittaa myös muuta luotua, puun dharman täytynee olla siinä, että se on puu ja kasvaa ylväästi, karjan dharman, että se antaa maitoa ja saa riittävästi jälkeläisiä. Kissan dharma tarkoittaa hiirien pyydystämistä jne. Siitä, mikä tai kuka johtaa kehitystä luonnon valtakunnissa, emme tiedä kovin paljoa. Vielä vähemmän tiedämme näkymättömän luomakunnan osan kehityksestä. Uskomme sen käsittävän äärettömän määrän eri tasoilla värähteleviä kosmisia energioita.

Dharman määritelmän mukaan meidän kuuluu siis edistää omaa kehitystämme mahdollisimman paljon mutta myöskin kehitystä ympärillämme. Olemme kaikki osa perhettä, yhteiskuntaa, kansakuntaa, kulttuuria jne. Juuri tätä kehitystä meidän kuuluu edistää, koska olemme syntyneet juuri tähän perheeseen, tähän

yhteiskuntaan, tähän kansakuntaan tai kulttuuriin.

Dharman määritelmä, kehityksen edistäminen nykyisen sivistystasomme mukaisesti mahdollisimman paljon, voi hyvin johtaa nuoren etsijän poliittisen vastuunottoon ilman sen syvempää pohtimista. Joukkotiedotusvälineet välittävät informaatiota monista ”banaanitasavalloista”, joissa kehitys poikkeaa täysin kaikista humanitäärisistä peruslaeista, YK:n julistuksista jne. On vaikeaa olla tunteeton. Nuoret ovat usein idealisteja ja haluavat ryhtyä toimimaan. Siksi on syytä lainata Bhagavad-Gitaa:

On paljon parempi täyttää omat

velvollisuutensa vaikkakin ne olisivat vähäiset, kuin täyttää toisten, vaikka tämä tehtäisiinkin täysin sydämin. Omien velvollisuuksiensa puolesta kuoleminen on suurta. Toisen ihmisen velvollisuudet ovat täynnä vaaroja.

Velvollisuutemme ovat siis tässä ja nyt.

Silloin, kun nämä rivit kirjoitettiin, olot olivat toisenlaiset eikä ollut nykyistä maailmanlaajuista perspektiiviä. Jos kapina syttyi vuoren toisella puolella olevassa kylässä, siitä ei välitetty kovin paljoa. Kesti ainakin viikon, ennen kuin sanansaattaja saapui ja silloin olivat taistelut pääsääntöisesti jo ohi. Ihminen oli Mahabharatasin aikoihin erittäin varovainen sekaantumaan tarpeettomasti toisen klaanin ristiriitoihin. Haluttiin välttää joutumasta osalliseksi sen karmaan. Viimeinen lause edellä olevassa lainauksessa viittaa tähän. Myös meidän ruusuristiläisinä tulee olla varovaisia voimakaitten poliittisten toimien suhteen. Olemme nähneet viime vuosikymmeninä liian usein korkeimpien poliittisten tämän päivän totuuksien olevan palatsivallankumouksen jälkeen huomisen valheita.

Joukkotiedotusvälineiden ker-

tomat ristiriidat, vääryydet, sorto ja vaino kaukaisissa maissa koskettaa meitä luonnollisesti. Meidän ehdoton velvollisuutemme on antaa tukeamme paikallisille humanitäärisille järjestöille. Lukuisat yhteisöt ottavat apumme kiitollisina vastaan suuriin katastrofeihin puuttuvasta Punaisesta Rististä pienempiin yhteisöihin, jotka poraavat kaivoja tai istuttavat pienes- sä mitassa metsiä. Amnesty toimii ihmisten pelastamiseksi, Greenpeace ympäristön, Pelastakaa Lapset lasten puolesta jne. On monia yhteisöjä ja jokainen voi löytää mieleisensä. Huomaa, että velvollisuutemme auttaa muita kansoja humanitäärisesti tai mahdollisesti kulttuurisesti ei ole sama kuin meidän dharmamme. Se on määritelmän mukaan kehityksen edistäminen niin paljon kuin mahdollista nykyisellä sivistystasollamme.

Mitä tarkoittaa *nykyinen sivistystasomme*? Ihmiskunnan? Koko ihmiskunnan? Tuskin! Kehityksen tasojen erot ovat ilmeiset ja aivan liian suuret eri rotujen, kansakuntien ja maanosien kesken. Kehitystaso, jota meidän kuuluu edistää, on epäilemättä omamme eli pohjoisten maiden, joiden kulttuuri ja sivistystaso ovat niin samankaltaiset, että ne erottaa tosistaan

vain kieli. Kun ryhdymme nostamaan omaa henkilökohtaista kehitystasoaamme, vaikutamme sen perheen, ympäristön, yhteiskunnan, kansakunnan keskimääräiseen tasoon, johon olemme nyt inkarnoituneet.

Ympäristöllä tarkoitetaan lähimpiä ihmisiä. Niitä on yleensä paljon, sillä kuulumme yhteiskuntaan useaa eri kautta. Useimmilla on työpaikka ja vaikutamme työyhteisön ryhmätietoisuuteen. Olemme jäsenenä jossain harrastusyhteisössä, veneklubissa, urheiluseurassa, tms. Kaikilla näillä on kollektiivinen tietoisuus, johon voimme vaikuttaa. Koko yhteiskunta muodostuu pienistä tai suurista ryhmistä. Pienet taas kuuluvat suurempiin eikä niillä sinänsä ole kovinkaan suurta merkitystä, jos ajatellaan päätöksentekoa. Kollektiivinen tietoisuus muodostuu joka tilanteessa. Meidän läsnäolomme ryhmässä vaikuttaa tähän eikä ai-noastaan se, että nimemme on jäsenlistassa.

Käsite *olla läsnä* ei ole meille ruusuristijäsenillekään aivan yksiselitteinen. Opintokirjeissämme annetaan ohjeita, miten *ollaan läsnä*, vaikka fyysisesti ollaankin poissa. Asia ei ole niin merkillinen kuin se ehkä kuulostaa sellaises-

ta, joka ei ole jäsen. Olemme kuulleet tai lukeneet humanitäärisen tai kulttuurisen yhteisön työstä, joka jatkuu perustajansa hengessä, vaikka tämä sairauden tai iän takia ei ole voinut johtaa työtä pitkään aikaan. Jopa tämän kuoleman jälkeen työ on jatkunut, ikään kuin hän olisi ollut läsnä. Meillä ruusuristijäsenillä on ollut mahdollisuus oppia tai saamme oppia, mikäli olemme uusia jäseniä, osallistumaan tiettyihin veljeskuntamme toimintoihin tarvitsematta lähteä sanktumistamme minnekään. Kaukana asuvalle jäsenelle on suuri arvo saada liittyä todellisessa ja psyykkisessä merkityksessä veljeskuntamme kollektiiviseen tietoisuuteen.

Vaikutamme siis tietoisuudellamme ryhmän kollektiiviseen tietoisuuteen ja ryhmän tietoisuus vaikuttaa meihin jatkuvassa vuorovaikutuksessa. Ei ole samantekevää, missä yhteisöissä olemme jäseninä ja keiden ihmisten kanssa seurustelemme. ”Kerro, kenen kanssa seurustelet ja minä kerron, kuka olet”

Vanhoissa egyptiläisissä tempeliteksteissä kerrotaan, että sielun tultua kuoleman jälkeen Osiuksen luo, saa se antaa koko joukon lupauksia ja vakuutuksia, en-

nen kuin se saa astua autuuteen, mm. seuraavan: ”En ole seurustellut väärien ihmisten kanssa”.

Ilmaisulla *edistää kehitystä* tarkoitetaan, että pitää tehdä sekä itsensä että ympäristönsä puolesta jotain positiivista ja rakentavaa. Ei riitä, että välttää tekemästä jotain kielteistä. Monet ovat toimineet näin mutta unohtaneet, että vaikeneminen on samaa kuin taantumisen. Tasapaino ja harmonia kosmisessa mielessä ei ole vaakasuora viiva. Kehittymisellä tarkoitetaan edistymistä. Voimme siis edistyä elämässämme, henkilökohtaisissa suhteissa, kouluksessa, pätevytydessä jne. ilman että varsinaisesti saatamme dharmaamme loppuun eli edistämme kehitystä.

Juuri tämä pieni asia on ratkaiseva. Se mitä teemme, mutta mitä kukaan ei ole odottanut ja mikä menee ehkä vähän yli edellytys-temme. Voi olla kyse elämän vaikeuksien ja vastoinkäymisten hallitsemisesta, niiden kääntämisestä hyödyksi, itsensä kokoamisesta vastoinkäymisten jälkeen ja takaisin tulemisesta joko vaikeitten koettelemusten tai ehkä sairauden jälkeen. Henkilökohtaista kehitystä ei voi arvioida kukaan ulkopuolinen ja tuskin kukaan itsekään.

Voimme tietenkin todeta, että norrlantilaisesta pienviljelijän pojasta on tullut kuuluista kirjailija ja hän on menestynyt elämässään. Voimme myös todeta, että varakaan miehen poika kuoli nuorena huumausaineisiin ja on epäonnistunut elämässään. Kumpikin on äärimmäisyyksiä ja me olemme jossain siinä välissä. Meille keskivertokansalaisille tuskin riittää yksi inkarnaatio, lyhyt fyysinen elämä. Meidän pyrkimyksemme henkilökohtaiseen kehitykseen jää ehkä vain aikomukseksi, yritykseksi tai aluksi jollekin, mitä haluaisimme tehdä ja minkä suhteen ajan kuluessa huomaamme, ettei aika riitä. Tämä aikomus, vaikkakin heikko, on luonut tietoisuutemme syviin kerroksiin kuvan, mallin, mikä ei katoa fyysisen ruumiin kuollessa vaan muistuttaa itsestään seuraavassa inkarnaatioissa.

On kuin alkaisi maalata autotalia tietyllä värillä mutta sitten tuleekin huono sää ja sen jälkeen syksy eikä maalaus tule koskaan valmiiksi. Autotalli on kuitenkin paikallaan ja odottaa työn jatkajaa, kun siitä tulee jälleen meidän.

Dharmamme seuraa meitä koko elämämme, läpi kaikkien inkarnaatioitten aina loppuun saakka. Mahabharan viimeisessä kap-

paleessa kerrotaan, että Panduveljesten hallittua kuuluisan Kuruk-tasangon taistelun jälkeen vuosikautia valtakuntaansa, tuli aikanaan päivä, jolloin he luovuttivat valtansa Arjunan perillisille ja lähtivät pyhiinvaellusmatkalle. He saapuivat lopulta Himalajalle. Ensin menehtyi rasisuksesta Drupadi ja sitten nuoremmat veljet. Yudhishthira, kuningas ja pyhimys, jäi yksin. Häntä seurasi hänen vanha koiransa. Indra kohtasi Yudhishthiran korkealla vuorella. Indran tarkoitus oli viedä hänet sotavaunuillaan elävänä taivaaseen. Kun hän astui taivaallisiin vaunuihin, koira hyppäsi mukaan, mutta Indra ajoi sen pois. Silloin ei ole paikkaa minullekaan, Yudhishthira sanoi, sillä hän ei halunnut hylätä uskollista ystävänsä.

Silloin putosi harhojen huntu Yudhishthiran silmiltä ja hän näki, että koira oli itse asiassa hänen dharmansa, ainoa luotettava seuraaja, joka oli hänen kanssaan aina tavaan porteille saakka.

The Rosocrucian Beacon Kesäkuu 2001

JOITAIN MIETTEITÄ HIJJAISUUDESTA

Nobilis

”Ole hiljaa ja tiedä että Minä olen Jumala”

psalmi 46:10

Tämän päivän maailma on usein meluisa ja levoton. Jos istahdamme puutarhaan odotellen hiljais-
ta aurinkoista iltapäivää lueskel-
laksemme, joku luultavasti avaa
radion tai TV:n. Moni näyttää ole-
van kykenemätön toimimaan il-
man radion tai vastaavan kova-

äänistä taustamusiikkia tai puhet-
ta alkaen aamiaisesta myöhään
keskiyöhön. Sama tapahtuu
usein, kun löydämme täydellisen
paikan rannalta lepälläksemme
rauhassa. Näyttää siltä, että mi-
hin tahansa menemmekin, tör-
määmme melusaasteeseen.
Enemmän kuin koskaan tarvit-
semme hiukan hiljaisuutta elä-
määmme korvataksemme pai-

neen levottomassa, nopeatem-
poisessa elämässämme, joka on
niin ominaista nykyiselle yhteis-
kunnallemme. Meidän täytyy
käyttää meissä oleva energia luov-
vasti.

Voimakkaan keskittymisen ai-
kana aivomme voivat automaati-
sesti poistaa paljon niihin vaikut-
tavaa melua ja häiriötekijöitä. Kai-
killa meillä on kokemusta siitä,
kuinka olemme syventyneet lu-
kemaan kirjaa tai katsomaan te-
levisio ohjelmaa niin, ettemme
kuule puhelimen soimista tai huo-
maa toisten touhuamista ympäril-
lillämme. Tämä ei kuitenkaan ole
hiljaisuutta.

Mitä siis on hiljaisuus ?

Hiljaisuus on enemmän kuin pelk-
kää melun poissaoloa. Se on mie-
len levollisuutta. Se on "asia", joka
oli liikkeessä, mutta on nyt pysäh-
tynyt. Hiljaisuus on toiminnan
vastakohta. Se on luovuutta. Se
on lepotila.

Moni ei tätä hyväksy, koska
he eivät kykene vastaamaan tai
tiedostamaan sitä halutessaan
jännitystä ja virikkeitä jatkuvasti
toisilta ihmisiltä ja tehden asioita
jotka ruokkivat näiden saamista.

Joutuessaan täydelliseen hiljai-
suuteen he tulevat levottomiksi ja
kaipaavat äänekkästä toimintaa.

Jollain tavalla nämä levottomat
hälinän etsijät ovat kuin lapsia,
jotka eivät koskaan ole kasva-
neet aikuisiksi. Lapselle on vält-
tämätöntä ja luonnollista aikaan-
saada meteliä sekä väsyttää it-
sensä ja näin purkaa liiallinen
energiansa. Me odotamme sitä ja
hyväksymme sen. Me aikuiset
sen sijaan huomaamme toimin-
tamme tulevan vähemmän ja vä-
hemmän energiseksi ja suuntau-
tuvan enemmän hiljaisuuteen. Tä-
män päivän maailmassa, yksilöit-
ten ollessa eri asteilla kehityksen
ja kasvun suhteen näyttää siltä,
että meillä on vain vähän toivoa
saavuttaa hiljaisuuden ilmapiiri,
joka on erittäin tarpeellinen silloin,
kun käännämme katseemme ul-
koisesta maailmasta ja ohjaam-
me tarkkaavaisuutemme sisään
päin. Tarvitsemme lisää seestei-
syyden jaksoja.

Ruusuristoläisinä meidän on
löydettävä mahdollisuuksia suo-
da itsellemme näitä hiljaisia sees-
teisyyden hetkiä päivän kulus-
sa. AMORCin opettamat medi-
taatiotekniikat ovat ihanteellisia

antamaan meille kokemuksen hiljaisuudesta. Hiljaisuus ei ainoastaan uudista elinvoimaamme vaan myös johtaa mietiskelyyn ja itsetutkiskeluun. Vaikkakin lyhytaikaisen kokemuksen kesto voidaan nähdä kellosta, aika ei ole osa sitä. Yhteys sisäiseen itseen,

Sisäiseen Mestariimme, tuottaa ihmeellisen tunteen rauhasta ja uudistaa meitä pitkäjänteisesti jättäen mieleen kasvavan kaijapuun ja tarpeen vastaavaan kokemukseen tulevaisuudessa.

